

ယောဗဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

တိတ် တမိုးဝိုးသော

မြားတပ်ဝင်း

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

နောက်ကနေ တကောက်ကောက် လိုက်လာနေသော အရိပ်တစ်ခုကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက ပို၍ သွက်လာသည်။ ဒီအရိပ် သူမ နောက်မှာ ကပ်ပါနေတာ ဘာသဘောလဲ။ ပန်ပန် ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ ဘာလို့ ရင်ခုန်တာလဲလို့ တော့ မမေးနဲ့။ နောက်ကနေ လိုက်လာနေတဲ့ သူက ပန်ပန်တို့ ဓာတုဗေဒရဲ့ ကင်းလေ။ သူလိုလူကို ရင်မခုန် စိတ်မဝင် စားတဲ့ မိန်းကလေး ရှိလို့ လား။ ထူးခြားတာက သူက အနေတည်တယ်။ မိန်းကလေးတွေနှင့်လည်း အရောတဝင်နေလေ့ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ပိုင် ကားနှင့် ကျောင်းလာတက်သူလေ။ အဲဒီလိုလူက အခု ပန်ပန်နောက်ကို ခြေကျင်လျှောက် လိုက်နေတာ ဘာသဘောလဲ။ မဟုတ်မှ လွဲရော ပန်ပန်ကို သူ ...။ အို ... ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ မမျှော်လင့်ရဲပါဘူးလေ။ ပန်ပန် နောက်ကို သူ့လို လိုက်တာ သုံးရက်ရှိပြီ။ အကြောင်းမဲ့တော့ သူလိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ကင်းရယ်။ ပန်ပန်ကို သူ စိတ်ဝင်စားလို့ လိုက်တာမျိုးဆိုရင် တစ်ခုခုတော့ ပြောမှ ပေါ့။ ခုဟာက ဘာမှ လိုက်ပြောတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပန်ပန်လှမ်းရင် သူလှမ်း၊ ပန်ပန်ရပ်ရင် သူကရပ်။ ပန်ပန်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရင် သူက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနှင့် ဟိုကြည့် ဒီကြည့်လုပ်နေတော့ ဝေဖန်ရ ခက်လိုက်တာနော်။

"အို ... အမေ"

"ဟာ"

သူ့ကို သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်သော ပန်ပန် အမှတ်မထင် ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်ပေါ်ကနေ ချော်ကျ၍ လဲသွားလေသည်။ သူ ချက်ချင်းပဲ

ပန်ပန့်အနားကို ပြေး လာလေ၏။ ရှက်ရှက်နှင့် ပန်ပန့်ထဖို့ ကြိုးစားလို က်ပေမယ့် ခြေချင်းဝတ်က နာပြီး ထမရဘဲ ရှိနေစဉ် ...

"အား"

"ရမ်းမထနဲ့ လေ"

ထမရဘဲ ပြန်၍ ပြိုလဲကျတော့မည့် ပန်ပန့်ကို သူက လှမ်းထိန်းပေး လေ၏။ ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြန်ထိုင်ချပေးပြီး ပန်ပန့်ခြေထောက်ကို သူ ကိုင်ကြည့်တော့မလို လုပ်ပြီးမှ လာပြန်ရပ်သွားလေ၏။

"ခြေခေါက်သွားတာ ထင်တယ် ... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်။ အား ... ကျွတ် ... ကျွတ်"

"တို့ တွဲထူပေးမယ်လေ။ ဟို ... ဘယ်လို သဘောနဲ့ မှ မဟုတ်ပါဘူး နော်။ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ "

"ဒီက ဘာပြောနေလို့လဲ"

"မသိဘူးလေ။ ယူ အဓိပ္ပာယ်ကောက် လွဲသွားမှာ စိုးလို့ ပါ"

အပြေးလေး မစို့မပို့နှင့် ပြောလိုက်သော သူ့အသံက တယောသံ၊ စန္ဒ ရားသံထက်ပင် ချုံမြိန်လိမ့်မည် ထင်ပါ၏။ ပန်ပန့် သူ့ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်လိုက်တော့ သူ့ပုံစံက တကယ် စိုးရိမ်နေတဲ့ ပုံပါပဲ။ အနီးကပ် မြင်လိုက်ရတဲ့ သူ့မျက်နှာကို ငေးရင်း ချောလိုက်တာဟု တိတ်တခိုး ရေရွတ်မိတော့သည် ။ ကင်းပဲဟာ ချောမှာ ပေါ့နော်။ ဒါကြောင့် ဓာတုဗေဒ က မိန်းကလေးတွေရဲ့ အသည်းစွဲ ဖြစ်နေတာ။ ပန်ပန့်က အဝေးကနေပဲ လှမ်းကြည့်ပြီး မြင်ဖူးခဲ့တာ။ သူက အမြဲတမ်း မျက်နှာတည်နဲ့ နေတဲ့ သူ လေ။ အခု အပြေးနှင့် ထပ်တူရှေ့ရှုပြီး မြင်လိုက်ရတော့ ပန်ပန့်ရင်ထဲမှာ လေပြည်လေးတစ်ချက် တိုးတိတ်စွာ လှုပ်ခတ်သွားလေသည် ။

"တို့ကို ယူခြေထောက် ခဏ ပြနိုင်မလား"

"ရှင်"

"ခဏလေးပါ"

ပန်ပန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ သူက ပန်ပန်ရဲ့ ဘယ်ဘက်ခြေ ထောက်က ဖိနပ်ကို ဆွဲချွတ်လေတော့၏။

"အို"

ပန်ပန် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားရလေသည် ။ ဘာကြောင့်လဲဆို ခြေခေါက်လို့ နာသွားတာက ညာဘက်ခြေထောက်လေ။ ခု သူက ပန်ပန် ရဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ရဲ့ ခြေဖဝါးလေးကို စိုက်ကြည့်နေတာ မထူး ဆန်းဘူးလား။ ခြေဖဝါးကနေ ပန်ပန်မျက်နှာဆီကို ရွှေ့လာတဲ့ သူ့အကြည့်တွေက အံ့ဩရိပ်တို့ နှင့် ပေါင်းစပ်ကာ စူးလက်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းနီ ထွေးထွေးလေးက ပြီးသည် ထက် အဆင့်ပိုလာပါပြီ။

"သေချာပြီ"

"ဘာလဲရှင်"

"နင် ... နင် ... ဘဲဥမ မဟုတ်လား"

"ရှင် ... ကျွန်မ ငယ်နာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲ"

ပန်ပန် ဆွံ့အသွားသူ တစ်ယောက်လို ဘာပြောရမှန်းပင် မသိတော့ ပေ။ ပန်ပန်ရဲ့ ငယ်နာမည်ကို သူက ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ။

"နင် ငါ့ကိုတောင် မမှတ်မိဘူးလား ဘဲဥမရယ်"

ပန်ပန် ဘာပြောရမလဲ။ မမှတ်မိတာ မမှတ်မိဘူးပဲပေါ့နော်။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ နော်။ ကျွန်မ တကယ် မမှတ်မိလို့ ပါ"

"ဟာ"

တောင်းပန်ကြည့်နဲ့ ပန်ပန်ဆိုလိုက်တော့ သူ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားလေ၏။ ပြီးမှ ထိုပျက်ယွင်းသွားတဲ့ မျက်နှာကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲကာ

...

"အေးလေ ... နှစ်တွေလည်း ကြာခဲ့ပြီပဲ။ နင်နဲ့ ငါက နှစ်နှစ်လောက်ပဲ အတူကစားခဲ့ရတာကိုး။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကိစ္စဆိုတော့ နင်မေ့နေတာ မဆန်းပါဘူး။ ငါကတော့ နင့်ကို အမြဲ သတိရနေတာ"

"ဪ"

သူ ဘာတွေ လာပြောနေပါလိမ့်။ အကြောင်ရိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း သိနေပါသည် ။ ငယ်ငယ်က တွေ့ခဲ့ဖူးတာဆိုရင် ပန်ပန်မေ့နေတာပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ ပန်ပန်က အမှတ်မထားတတ်တော့ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို သတိလည်း မရ။ ပြန်လည်၍ လည်း တစ်ခါမှ မစဉ်းစားမိပါဘူး။

"ဟိုနဲ့က အမှတ်မထင် ဘဲဥမလို့ ခေါ်သံကြားလိုက်လို့ လှည့်ကြည့်မိတော့ အခေါ်ခံရတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါ့သူငယ်ချင်း ဘဲဥမပဲ ဖြစ်နေမလားလို့ လိုက်စုံစမ်းနေတာ။ နင့်နောက်ကို ငါလိုက်နေတာ သုံးရက်ရှိပြီ"

"သိပါတယ်"

သူက ပန်ပန်မျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"ခုတော့ သေချာသွားပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ နင့်ခြေဖဝါးက အမာရွတ်ကြောင့်လေ"

"ဪ"

"အဲဒီဒဏ်ရာက ငါ့ကြောင့် ရဲ့တာဆိုတော့ ငါ ဘယ်မေ့လို့ ရမှာ လဲ။
ဘာဖြစ်တာလဲ မှတ်မိလား"

"ဟင့်အင်း"

"ပုလင်းကွဲရတာလေ"

သူကပဲ ကရားရေလွှတ်သလို စကားတွေ ပြောနေတော့၏။ ပန်ပန်
ကဖြင့် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ အံ့သြနေရသည် ။ မေမေပြောတော့
ပန်ပန်ခြေထောက်က ဒဏ်ရာက ပန်ပန် ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားရင်း
ဆူးစူးရာကနေ ဆူးပင်းတည့်လို့ ခွဲထုတ်ပစ်ရတာတဲ့ ။ မေမေကပဲ လိမ်
တာလား။ သူကပဲ

ညာတာလား။

"တို့ ပြန်ဆုံကြပြီဆိုတော့ ငယ်ငယ်တုန်းကလိုပဲ အရမ်းချစ်ကြတဲ့ သူ
ငယ်ချင်းတွေ ပြန်လုပ်ရအောင်နော်"

ပန်ပန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အဖြေမထွက်တဲ့ ပုစ္ဆာကို ဘာလို့ ခေါ်
င်းခြောက်ခံပြီး စဉ်းစားနေရဦးမှာ လဲ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်နဲ့ သူ့အနားမှာ
နေခွင့်ရရင် ပန်ပန် ကျေနပ်ပါသည် လေ။ ဒီတော့လည်း မမှတ်မိတဲ့
အကြောင်းတွေကို ပြန်စဉ်းစား မနေတော့ဘဲ ချော်လဲရောထိုင် လိုက်
တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

"ဒါနဲ့ လေ ... ပန်ပန်က မမှတ်မိတော့ နာမည်လေး ပြန်ပြောပြပါဦး
"

"မမှတ်မိတဲ့ အတူတူတော့ ငယ်နာမည်ကို မပြောတော့ဘူး။ သမိုင်း
လို့ပဲ မှတ်ထား လိုက်လေ"

"သမိုင်း"

"အပြည့်အစုံက သမိုင်းညီစေပါ။ ဒါနဲ့ နင်လည်း နာမည် ပြောင်းထားတယ်နော်။ ပန်ပန်ဆိုတော့ အပြည့်အစုံက ဘာလဲ"

"ပစ္စုပ္ပန်ပါ"

"အဆန်းပါလား။ အတိတ်နဲ့ အနာဂတ် ကြားမှာ ပေါ့နော်"

ဘာရယ်မဟုတ် ရယ်မိကြလေသည် ။ သူနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောနေရတဲ့ အချိန်လေးမှာ ခြေထောက်မှာ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာကိုပင် မေ့လျော့နေမိ၏။

"ကဲ ... ဘဲဥမ ထကြည့်ပါဦး။ နာနေသေးလား"

"ဘဲဥမလို့ မခေါ်ပါနဲ့ ။ ပန်ပန်လို့ ပဲ ခေါ်ပါ။ သူကဖြင့် ငယ်နာမည်ကို ဖုံးထားပြီး"

"ဖုံးထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နင် အလိုလို မှတ်မိ လာပြီး ခေါ်တာကို ခံချင်လို့ ပါဟ"

သူက တွဲထူပေးတော့ သူ့ကို အားပြုပြီး ပန်ပန် ထကြည့်လိုက်သည် ။ အင်း ... သူက အစွမ်းထက်တဲ့ ဆေးတစ်ခွက်လားတော့ မသိဘူး။ ခြေထောက်က သိပ်မနာတော့ပေ။

"ရရဲ့ လား။ နင့်ကို ငါ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ"

ပန်ပန် တွေခနဲ ဖြစ်သွားရလေ၏။ သူက ကျောင်းကိုတောင် ကိုယ်ပိုင်ကားအမျိုးမျိုး စီးလာတဲ့ သူ။ ပန်ပန်တို့ က သူတို့ လောက် မချမ်းသာတော့ မျက်နှာငယ်ရပါသည် ။

"လိုက်မပို့ပါနဲ့ ။ Taxi ငှားပြီး ပြန်မှာ "

"ကောင်းပြီလေ။ ပန်ပန် မလိုက်စေချင်ရင် မလိုက်တော့ဘူး"

ပြောပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ Taxi ငှားပြီး ပန်ပန်ကို ကားပေါ်ရောက်အောင် ပို့ပေးလေသည်။ ။

"သွားမယ်နော် ... သမိုင်း"

"အိုကေ ... ဆီးယူတူမောရိုး"

လက်ပြနုတ်ဆက် ထွက်ခွာ လာခဲ့ပေမယ့် ပန်ပန်မျက်ဝန်းက သူ့ပုံရိပ် မကွယ်ပျောက်သေးခင် အထိ နောက်ပြန်ကြည့်မိနေဆဲ။ ပန်ပန် ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။ ပန်ပန်နှလုံးသား မြစ်ပြင်ကျယ်ထဲကို တိုးဝင်လာတဲ့ သမိုင်းရယ်။ သူဟာ ဇနက်မင်းသားလေးလားကွယ်။ အဲလေ ... ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ပန်ပန်ကသာ ဇနက် မင်းသမီးလေး ဖြစ်နေတာ။ မနက်ဖြန်များ စွာနဲ့ တည်ဆောက်မယ့် အနာဂတ်အိမ်လေးထဲမှာ အတိတ်ဆိုတဲ့ ကြိုးမျှင်လေးနဲ့ သမိုင်းကို ပစ္စုပ္ပန် ထိန်းချုပ်ထားခဲ့ရင် အပြစ်မမြင်ပါနဲ့ သမိုင်းရယ်။

မွေ့ရာထက်မှာ သမိုင်းတစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိသည်။ ။ သူ့ရင်ထဲကနေ ဆယ်နှစ်ကျော် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ မှော်မင်းသမီးလေးက ခုတော့ သမိုင်းနှလုံးသားကို ပြန်လည်၍ အသက်သွင်းပေးနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ပထမအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ရတုန်းက ကလေးတွေမို့ ရင်ခုန်ခြင်းကင်းမဲ့သည့် အပျော်ကလေးတွေ စီးဝင်ခဲ့သလို ခု ဒုတိယအကြိမ် ပြန်တွေ့ရတော့ ဘဲဥမဆိုတဲ့ နာမည်လေးကပဲ သူ့ကို အပြုံးတွေ ဖန်ဆင်းပေးခဲ့သည် လေ။

ဘဲဥမရယ် ... နင်က ငယ်ငယ်က အတိုင်းပဲနော်။ အားငယ်တတ်တဲ့

စိတ်ကလေးက ခုထိတိုင် တည်မြဲနေတုန်းပဲ။ လိုက်ပို့မယ်လို့ ပြောတာကို လက်မခံဘူး။ ငယ်ငယ်တုန်းက သမိုင်း ဘဲဥမတို့ အိမ်ကို သွားတိုင်း "နင် အိမ်ပေါ်ကို တက်မလာခဲ့နဲ့ ။ ကြမ်းပေါက်ကျုံ့နေမယ်"လို့ ပြောပြီး အမြဲ ပြေးဆင်းလာတတ်တဲ့ ဘဲဥမရဲ့ ပုံရိပ်ကလေးတွေကို သူ ကာလများ စွာ မေ့မရနိုင်ခဲ့ပါဘူးလေ။ မမှတ်မိပါဘူးလို့ ခေါင်းခါ ငြင်းခဲ့ပေမယ့် ငယ်ငယ်ကလိုပဲ ဆင်းရဲလို့ သူ့ကို အိမ်မခေါ်ချင်တဲ့ အကျင့်ကလေးကတော့ ပျောက်မသွားဘူးနော်။

"အံ့မယ် ... မောင်မင်းကြီးသား တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ ကျိတ်ပြုံးနေတာလဲ"

"မမ"

"ဟုတ်ပါတော်။ မမ လာတာတောင် မမြင်ဘူးမို့လား။ ဖိုးလျှိုမလုပ်နဲ့ နော်။ ဘာပြုံးတာလဲ ပြောပြ"

"မမကလည်း "

မမကလည်း ဆိုပြီး သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်ချလိုက်သော မမကို သမိုင်း လှမ်းဖက်လိုက်၏။

"လာမချွဲနဲ့ နော်။ ဟင်း ... ပက်ကျိကျနေတာပဲ"

"မမနော် ... ချစ်လို့ ချွဲတာကို အချွဲမခံဘူးလား။ ဘာလဲ ကျွန်တော့်ထက် ပိုချွဲမယ့်သူ တွေ့နေပြီလား ပြော"

မျက်နှာတည်တည်နဲ့ ဆိုလိုက်တော့ သက်ထားညို လန့်သွားလေသည်။ ဒီကောင်လေးက စိတ်ကောက်ရင် ချော့ရတာ မလွယ်ဘူး။

"ကြံကြီးစည်ရာဟယ်။ ဒီမှာ မမဘဝမှာ လေ အချစ်ဆိုတာ ဟောဒီ မောင်လေးပန်းတဲ့ ရှူးရှူးလောက်တောင် တန်ဖိုးထားတာ မဟုတ်ဘူး"

...သိလား"

"တကယ်နော်"

"တကယ်ပါဆို။ မင်းအမြင်အသိပဲ မဟုတ်ဘူး လား"

သမိုင်းသိတာပေါ့။ မမက လှတယ်လေ။ သိမ်မွေ့ပြီး ကြွေရိတယ်။ ချူချင်သူတွေ ဝိုင်းနေတဲ့ မမကို လာပြီး ကမ်းလှမ်းတဲ့ လူမှန်သမျှ သမိုင်း သောင်းကျန်းတာကို ခံပြီး ပြန်သွားကြရတာချည်းပဲ မဟုတ်လား ။ အဲဒီလိုလုပ်တာကိုပဲ မမက သဘောကျသတဲ့ လေ။ သူမက သမိုင်းကို ချစ်လို့ တောင် မဝသေးဘူး။ အိမ်ထောင်မပြုချင်ဘူး။ အပျိုကြီးပဲ လုပ်မယ်။ သမိုင်းမိန်းမရရင် တူတွေ၊ တူမတွေကို ထိန်းမယ်ဟု အမြဲ ပြောနေတတ်သူပါ။

"မမ"

"ဆို"

"ဘာသိချင်းဆိုရမလဲ"

"လေးဖြူသိချင်း။ အယ် ... ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ ပြောလို့ ပြောတာ"

"သိသားပဲ"

သမိုင်း မမပခုံးကိုဖက်၍ မေးတင်ထားလိုက်သည် ။ ဒီကောင်ချွဲနေပုံ ထောက်ရင် ဘာပူဆာဦးမလဲ မသိဘူးဟု သက်ထားညှို့ တွေးမိလေသည် ။

"မွေးနေ့ နီး လာပြီ မမရဲ့ "

"ဟင် ... နင့်မွေးနေ့က ဒီဇင်ဘာ နှစ်ဆယ့်တစ်မှ ပဲဟာကို။

အဝေးကြီး လိုသေးတယ်။ ကြားထဲမှာ လူတစ်ယောက်ကို ဆန်နှစ်အိတ် လောက် စားပြီး စောင့်ရဦးမှာ "

"အာ ... မမကလည်း ကျွန်တော့်မွေးနေ့ မဟုတ်ဘူး လေ"

သမိုင်း ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာ သက်ထား သိသားပဲ။ တမင် မေ့ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး စိတ်စမ်းကြည့်တာလေ။ ဒီကလေးရဲ့ ရောဂါကလည်း တစ်မျိုးပဲ။ သူက ဘဲဥမ Crazy သမားလေ။ ဘွားဘွားဆုံးလို့ မိဘအိမ်မှ ပြန်လာ နေကတည်းက သူ့မွေးနေ့ထက် ဘဲဥမမွေးနေ့လေးကို အလေးထားတတ်တဲ့ သူ။ မွေးနေ့ရှင် မရှိဘဲနှင့် ဘဲဥလေးကိုင်ပြီး မွေးနေ့လုပ်ပေးရတာ တစ်နှစ်တစ်ခါ။ ကြာလာတော့ တစ်အိမ်သားလုံး သူ့ရဲ့ ဘဲဥရောဂါ ကူးစက်ခြင်းကို ခံရလေတော့၏။ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပေးပြီး သူပြောပြတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဘဲဥမ ဆိုတာလေးကိုလည်း ရှာရတာ အမောပါပဲ။

"သိသားပဲ။ ဘဲဥထောင်ရတဲ့ ပွဲ လုပ်ပေးဖို့ မဟုတ်လား။ ဟွန်း ... တစ်နှစ် တစ်နှစ် မနှလေးကို ဘဲဥဆက်ရတာ အမောပဲ"

"ဘာမနှလေးလဲ။ မမနော် ... ကျွန်တော့်ဘဲဥမကို အဲဒီလို မပြောနဲ့ ။ မကြိုက်ဘူး သိလား။ စိတ်ချ ... ဒီနှစ် ဘဲဥကို အလယ်မှာ မထောင်တော့ဘူး။ လူကိုယ်တိုင်ကို ငုတ်တုတ် ထိုင်ခိုင်းပြီး သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှာ "

"ဟယ် ... ရှာလို့ တွေ့ပြီလား"

"Yes"

"ဒါ... ဒါဆို အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့ဦးလေ။ မမတို့ မြင်ဖူးအောင် ပြဦးမှပေါ့"

သမိုင်းက လက်ပိုက်၍ မိန့်မိန့်ကြီး ထိုင်ကာ ...

"အင်း ... မခေါ်လာပါဘူး။ ရိုးသွားမှာ စိုးလို့ "

သမိုင်းအပြောကြောင့် သက်ထား ရယ်ချင်စိတ်ကို မျှသိပ်လိုက်ရ၏။ ဒီနှစ်တော့ လူကိုယ်တိုင် ရှိမယ်ဆိုတော့ ဘဲဥလေးတွေ ငိုရတော့မှာပဲ။

"ကြီးကျယ်လိုက်တာ။ ဘဲဥမက နိုင်ငံကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ကျနေတာပဲ။ မပြလည်း နေပေါ့"

"ကြီးကျယ်ရတာပေါ့။ ဘဲဥမက နယ်နယ်ရရရပ်မျိုးမှ မဟုတ်တာ"

"တော်ပါတော့ သမိုင်းရယ်။ တစ်ခါတည်း နားခါးတွင်းချဉ်၊ ပါးစပ်က လေမတက်ချင်အောင် မပြောနဲ့ ။ အဲဒီလောက်ဆို ရွံ့ လာပြီ"

သက်ထားက ထသွားလေသဖြင့် သမိုင်း တဟားဟား အော်၍ ရယ်လေတော့၏။ တကယ်တမ်းမှာ တော့ ပစ္စုပ္ပန်ဆိုတဲ့ ဘဲဥမဟာ စနိုးဝိုက်ကလေးလို လှတာမှန်ပေမယ့် သမိုင်း ခင်မင်ခဲ့တာကို ထိုအလှအပတွေကြောင့် မဟုတ်ခဲ့ပါ။ အစကတည်းက ဘဲဥမဆိုရင် မည်းမည်းသဲသဲ အရုပ်ဆိုးဆိုး၊ အပေါက်ဆိုးဆိုး၊ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ငယ်သံယောဇဉ်က ဘဲဥမဆိုတာလေးကိုပဲ တွယ်တာခဲ့တာပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဲဥမက အသားဖြူတာ မဟုတ်သော ဝင်းဖန့်ဖန့် အသားအရေနှင့် ပင်ကိုဆံပင် အညိုရောင်လေးနှင့် မျက်ဝန်းညိုညိုကလေး။ ဒါလေးတွေကိုပဲ သူတွယ်တာခဲ့တာ။ ခုကျတော့ သူမမျက်ဝန်းတွေက အညိုရောင် ပျောက်လို့ ဆံနွယ်တွေကလည်း ဆေးသားတွေကြောင့် အရောင်ပြောင်းနေကြပြီ။ အေးလေ ... အရွယ် ရောက်လာတော့ Beauty saloon နဲ့ အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက် နေကြမည်သာပေါ့။

"ဖေဖေကလည်း ကားလေးတစ်စီး ဝယ်ခိုင်းတာများ
စီးပွားပျက်သွားမှာ ကျနေတာပဲ"

"ဟေ"

ပန်ပန်အပြောကြောင့် ဦးစံတင် မျက်လုံးပြူး၍ ပန်ပန်ကို ကြည့်လို
က်သည်။ ခုခေတ်ကာလ သားသမီးတွေများ တယ်ဆုံးမရ ခက်ပါလား။
မိဘမှာ ပြေလည်တာ မပြေလည်တာ သူတို့ မသိ။ မိဘစီးပွားရေး အခြေ
အနေ ဘယ်လိုရှိလဲ မေးဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ သူတို့လိုချင်တာ မရရင်
ကောက်မယ်၊ ကျစ်မယ်။ ဒါပဲ သိတယ်။

"ပြောတာ လွယ်လိုက်တာ ပန်ပန်ရယ်။ ကားတစ်စီး ဝယ်ရဖို့ ကိုများ
ဓာတ်ခဲထည့်မောင်းရတဲ့ အရုပ်ကားလေး ဝယ်ပေးရသလိုများ မှတ်နေ
လား။ ကိုယ့်အဖေက ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး မဟုတ်ဘူး လေ။ မန်
နေဂျာအဆင့်ပဲ ရှိတယ် ဆိုတာကိုလည်း ခေါင်းထဲကို ထည့်ပါဦး။ ခုလို
တိုက်ကလေးနဲ့ ခြံဝင်းနဲ့ နေရတာ ပြေပြေလည်လည် စားနိုင် သောက်နိုင်
လေး ရှိတာကိုပဲ ကံကောင်းတယ်လို့ မှတ်ပါ။ ကိုယ် ဘယ်ဘဝက လာ
ခဲ့လဲဆိုတာကို မမေ့နဲ့ "

"ဖေဖေတို့ က ပြောလိုက်ရင် ဒါမျိုးချည်းပဲ"

ပန်ပန် နှုတ်ခမ်းစုလေပြီ။ တစ်ခုခု မပူဆာလိုက်နဲ့ ပူဆာလိုက်တာနဲ့
ဒီစကားသံပဲ ကြားနေရတယ်။ တကယ်ဆို ပန်ပန်ကို သူတို့ ဝယ်ပေးချင်
စိတ်ရှိရင် ဖေဖေ စီးနေတဲ့ ကားကို ရောင်းပြီး ဘဏ်မှာ စုထားတဲ့ ငွေ

လေးနဲ့ ပေါင်းလိုက်ရင် ကားကောင်းကောင်း တစ်စီး ရနိုင်တာပဲဟာ။

"နင့်ဦးနှောက်ထဲမှာ ကားစီးဖို့ ပဲ တွက်ပြီး ရှိတဲ့ ကားကို ရောင်းဖို့ နဲ့ ၊ ဘဏ်မှာ စုထားတဲ့ ငွေပေါင်းဖို့ ဒါပဲ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်လား။ အရိပ် ကို ခိုချင်ရင် နေပူက စောင့်ရတယ်။ ဒါတွေက တစ်နေ့ရောင်းပြီး ကိုယ် ပိုင်လုပ်ငန်းလေးတစ်ခု တည်ထောင်သင့်ရင် တည်ထောင်ရမယ်။ ကိုယ် ပိုင်လုပ်ငန်းရှိမှ ကိုယ့်ဝင်ငွေကောင်းမှ နင်လိုချင်တာတွေကို ဝယ်ပေးနိုင်မှာ ပေါ့။ ခုလို ခြိုးခြံချွေတာပြီး အလုပ် ကြိုးစားနေရတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ စဉ်းစား"

တယ်ဟုတ်ပါလား။ ပန်ပန့်အတွေးစတွေကို ဖေဖေက မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်နေရသည့်အလား တစ်စချင်း ဆွဲထုတ်ပြနေသည် ။ ဖေဖေပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ပန်ပန့် အရမ်း မျက်နှာငယ်ရတာ ဖေဖေ မသိဘူးလား။

"ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်။ မေမေနဲ့ သမီးဖေဖေ ခုလို အလုပ်ကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားလုပ်နေရတာ သမီး ကောင်းစားဖို့ အတွက်ပဲလေ။ သမီး ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ မှ ကျောင်းတက်ချင်သပါဆိုရင် သမီးဖေဖေရဲ့ ကားကို ယူစီးပေါ့"

"အာ ... မေမေကလည်း ဖေဖေကားကြီးက မလန်းပါဘူး"

ဒီလိုပြောတော့ ဦးစံတင် ခါးကြီးထောက်ပြီး ပန်ပန့်ဘက်သို့ လှည့်လာသည် ။

"နင်က ကိုယ်ပိုင်ကားနဲ့ မှ ကျောင်းတက်ချင်ရအောင် ဒီအိမ်မှာ နင့်လုပ်စာ ဘယ်နှကျပ် ဝင်ငွေရှိလဲ ပြော။ ခုလည်း နင် အကောင်းစားကားကြီး စီးပြီး ကျောင်းတက်နေရတာ မဟုတ်ဘူး လား။ မနောဖြူ ပြန်မရောက်သေးလို့ ။ သုံးလေးရက်ကလေး ဒုက္ခခံရတာကို

ညည်းမနေနဲ့ "

"ဖေဖေကလည်း ပန်ပန်က အမြဲတမ်းပဲ သူ့ကားကို ကပ်စီးနေရမှာ လား"

"ပန်ပန်"

တော်တော် စေတနာကို စော်ကားတဲ့ ကလေးမပဲ။ သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားပါတယ် လိမ္မာရေးခြားကို မရှိဘူး။ မနောဖြူနဲ့ များကွာပါ။ မနောဖြူက သူဌေးမကြီး ဒေါ်စံထိပ်ထားရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော မြေးလေး ချမ်းသာလိုက်သမှ ကျိုကျိတက် နေတာပဲ။ ဒေါ်စံထိပ်ထားပိုင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက မနောတစ်သက် သုံးလို့ စားလို့ ကုန်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ။ မနောကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသော ကလေးပါ။ မနောနဲ့ ပန်ပန်က သူငယ်ချင်းတွေလေ။ အဆင့်အတန်း မခွဲခြားတဲ့ မနောက ပန်ပန်ကို တကယ့်ညီအစ်မရင်းလို ချစ်ရှာသည် ။ ပန်ပန်က အိမ်မှာ နေတာ နည်းပြီး မနောအိမ်မှာ နေဖြစ်တာက များ သည် ။ ကျောင်းတက်တော့လည်း မနောက သူမအဝတ်တွေကို ပန်ပန်စိတ်ကြိုက် ယူဝတ်ခွင့် ပေးထားသည် ။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ။ တစ်ခါတစ်ရံ ပန်ပန်က "မနောရေ ငါ သွားစရာ ရှိလို့ နင့်ကား ခဏ ယူသွားဦးမယ်"ဆိုရင်တောင် မနောက ပန်ပန်ကို ကားပေးစီးပြီး သူမက Taxi ငှားစီးရင်စီး၊ မစီးရင် ဘတ်စ်ကားတိုး၍ စီးသွားတတ်သူပင်။ ကဲ ... အဲဒီလောက်ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း ဘယ်မှာ ရှာရမလဲ။

"မနောကိုကြည့်ပြီး အတုယူစမ်းပါ သမီးရယ်။ ဘယ်လောက်ပဲ ချမ်းသာ ချမ်းသာ ကြွားဝါခြင်း မရှိဘူး။ ကိုယ့်လောက်တောင် မချမ်းသာတဲ့ ကိုယ့်အောက်က လူတွေကို ငုံ့ကြည့်စမ်းပါ သမီးရယ်။ ကိုယ့်ထက် မြင့်တဲ့ သူတွေကို မော့ကြည့်နေရင် ငါ့သမီး ဇက်ညောင်းမှာ ပေါ့"

"ညောင်းစမ်းပါစေ ဖေဖေရယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်အထက်ကလူကို မော့ကြည့်ပြီး အားကျမှ သူတို့ ဘဝမျိုး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်မှာ ။ ပန် ပန် ကျောင်းပြီးရင်တော့ အမြင့်ဆုံးထိအောင် ကြိုးစားမှာ "

"သမီး"

ဒေါ်ယုယုစိုး သမီးဖြစ်သူ၏ ပခုံးလေးကို ဖွဖွဖက်လိုက်ရင်း ...

"လူတိုင်း ချမ်းသာချင်ကြတဲ့ လူတွေကြီးပါပဲ သမီးရယ်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးချင်း မတူကြလို့ သာ ဘဝတွေက ကွဲပြားခြားနား နေကြတာလေ။ "အရှင်သောမ"ရဲ့ မြူမှု နံကင်းတဲ့ သံယောဇဉ်ဆိုတဲ့ တရားတော်ထဲမှာ ဟောထားတယ်လေ။ ဉာဏ်ရယ်၊ ကံရယ်၊ စွာန်ရယ်၊ အသံရယ်။ အဲဒီလေးမျိုးက တုယှဉ်ပြိုင် လို့ မရနိုင်ဘူးတဲ့ သမီးရဲ့ "

"အဲဒီလို ဘုန်းကြီးဟောတဲ့ တရားတော်တွေ အတိုင်း လိုက်နာ ကျင့် သုံးရမယ်ဆိုရင် ရေသောက်ပြီး ဗိုက်မှောက်၊ ပုတီးကြီး လက်မှာ ကိုင်ပြီး ငုတ်တုတ်ငိုငိုကျပြီး သေသွားလိမ့်မယ်"

"ဟယ် ... ကြည့်စမ်း မိဘစကားကို နားမထောင်ရုံတင် မဟုတ် တော့ဘူး။ ဘာသာတရားကိုပါ စော်ကားပြန်ပြီ။ ပန်ပန် ညည်းဟာလေ"

စကားမဆုံးသေးဘူး ပန်ပန်က ထသွားလေတော့သည် ။ ပန်ပန်က အဲဒီလိုလူမျိုးပါလေ။ ခုရက်ထဲမှာ ပန်ပန် ပိုပြီးလှချင်၊ ပိုပြီး ထည်ဝါချင် နေတာ သူ့ကြောင့်ပေါ့။ သူလိုလူနဲ့ တွေ့တဲ့ အချိန်မှာ ပန်ပန် မျက်နှာမငယ်ချင်ပါဘူး။ ခုလို မျက်နှာငယ်နေရတာ မနောမရှိလို့ ။ မနော မြန်မြန် ပြန်လာပါစေ။ သူပြန်ရောက်လာရင် ပန်ပန်မျက်နှာ မငယ်ရတော့ဘူး ပေါ့။ တစ်ခါ မနောကို ကယ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကျေးဇူးတရားက ပန်ပန်ဘဝကို ပြောင်းလဲစေခဲ့သည် ။ ဆင်းရဲနံ့ချာတဲ့ ပန်ပန်တို့ ဘဝကို ထိုကျေးဇူးက

ကယ်တင်ခဲ့သည် လေ။ ဖေဖေကို မနောဦးလေးရဲ့ ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ် ပေးခဲ့ရာကစလို့ တတ်နိုင်သလောက် ပန်ပန်တို့ ကို ပံ့ပိုးပေးခဲ့တာ ယခု ထက်ထိ။

သမိုင်းတို့ အဖွဲ့ လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေကြသည် ။ ပန်ပန် မလာ သေးလို့ ဘာမှ မမှာ ဘဲနှင့် ထိုင်ခိုင်းထားသော သမိုင်းကို သူငယ်ချင်း တွေက မျက်စောင်းထိုးသူက ထိုး၊ ဆဲသူက ဆဲ လုပ်ပေမယ့် သမိုင်း မနာ နိုင်ပါ။

"ဘဲဥရောဂါကလည်း ဆိုးလိုက်တာနော်။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးတို့ ၊ ကြက်တုပ်ကွေးတို့ ထက် အကုရခက်တယ်"

"ဟုတ်ပါ။ ကုရာနတ္ထိ ဆေးမရှိဘဲ"

သမိုင်းက မျက်ခုံးကို တွန့်ကုပ်၍ စဉ်းစားရင်း ...

"အဲဒီလောက် အထိတော့ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ငါက ရိုးရိုးပဲ ခင် တာပါ"

"ရိုးလား၊ ဆန်းလားတော့ မသိဘူးဟေ့။ လောလောဆယ်တော့ တို့ မှာ ငေါင်နေရတာပဲ"

ဘာပဲပြောကြပြောကြ သမိုင်းအဖို့ ကတော့ ငြိမ်နေရုံပဲ ရှိတော့သည် ။ သမိုင်းရင်ထဲက ပဟေဠိကို ဘယ်သူက အဖြေညှိပေးလို့ ရမှာ လဲ။ သူ့ရ င်ထဲမှာ မတင်မကျ ရှိနေပါသေးသည် ။ ပန်ပန်က ဘဲဥမအစစ် ဟုတ်မ

ဟုတ်ဆိုတာ သူ တော်တော် ဆန်းစစ် ကြည့်ရဦးမည်။ တကယ်လို့ ပန်ပန်သာ သူ့ရင်ထဲက ဘဲဥမ မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် သူမ ဘယ်လောက်ပဲ လှလှသမိုင်း ခင်တွယ်နေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငယ်နာမည် ဘဲဥမဆိုတာနဲ့ သူမရဲ့ ဘယ်ဘက် ခြေထောက်ဖဝါးက အမာရွတ်ကလေးကြောင့် ဘဲဥမလို့ တထစ်ချ ယုံကြည်လိုက်တဲ့ သမိုင်း။ နောက်မှ ပြန်စဉ်းစား ကြည့်မိသည်။ သမိုင်းတောင် ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို အကုန်မှတ်မိ သေးတာပဲ။ သူမက တစ်ခုတလေတော့ မှတ်မိသင့်တာပေါ့။

"သမိုင်း"

"ဟင်"

"မင်းကို ငါတို့ မေးရဦးမယ်"

"အင်း ... မေးလေ"

"မင်း ဘဲဥမအပေါ်ထားတဲ့ သံယောဇဉ်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ"

"အခု လောလောဆယ်တော့ အဖြူသက်သက်ပါပဲ"

"နောက်ဆိုရင်ရောကွာ"

သမိုင်းဖြေမယ့်အဖြေကို စိတ်ဝင်စားနေကြပုံ ရလေသည်။

"အဲဒါတော့ ပြောလို့ မရသေးဘူးကွ။ အရောင်ပြောင်းဖို့ မပြောင်းဖို့ က သူ့အပေါ်မှာ မူတည်တယ်။ ငါ သူ့ကို လေ့လာရဦးမယ်"

မတိကျသော သမိုင်းအဖြေကြောင့် အားလုံး စိတ်ပျက်သွားပုံ ရလေသည်။ ဘဲဥပျောက် ရှာပုံတော် မင်းသားလေး သမိုင်းကို သူတို့ တည်ငြိမ်စေချင်ပါပြီ။ မဟုတ်ရင် သူတို့ မှာ မြင်မြင်သမျှ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ငယ်နာမည်တွေ လိုက်မေးရတာ အမောပါပဲ။ တွေ့ပြီဆိုတော့ ပြီးသွားတာ

ပေါ့။ ခု မသေချာပြန်ဘူး။

"မင်းရဲ့ ဘဲဥမက သူပဲ ဖြစ်မှာ ပါကွာ။ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေကို မမှတ်မိတာကတော့ ဦးနှောက်တွေ ဘာတွေ ထိခိုက်ထားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့"

"ငါလည်း ဟုတ်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်"

"မဟုတ်လည်း အစားထိုးလိုက်ပေါ့ကွာ"

လက်ဝဲရဲ့ စကားကို လက်မခံဘဲ သမိုင်း ခေါင်းခါလိုက်သည် ။

"ကြွေသွားတဲ့ စံပယ်ပွင့်ရဲ့ နေရာမှာ သဇင်ကို အစားထိုးပြီး ငါ မမြတ်နိုးချင်ဘူး"

"မပြောနဲ့ တော့။ ဒီကောင် ဂေါက်နေပြီ"

သမိုင်းရဲ့ အပြုံးက မထင်မရှားပါ။ ဂေါက်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ရူးတယ်ပဲဆိုဆို ဘဲဥမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သမိုင်းက အရာရာကို အလေးထားပြီး တွေးဆတတ်သူပါ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ကတိစကားတွေ သမိုင်းရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ပျောက်ပျက် မသွားခဲ့ပါ။ "ငါကြီးလာရင် နင့်ကိုလက်ထပ်မယ်" လို့ ပြောခဲ့တဲ့ ကတိစကားကို သမိုင်းက အတည်ယူမျှော်လင့်နေဆဲပါပဲ။ ဆယ်နှစ်အရွယ်ဆိုတာ အသိဉာဏ်တွေ ဖွံ့ဖြိုးနေပြီပဲ။ ဒီစကားတွေကို သူမက လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့ခဲ့သတဲ့ လား။

"ဟိုမှာ လာပြီ။ မင်းရဲ့ ဘဲဥပန်ပန်"

ပန်ပန်က သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာသည် ။

"လာ ... ထိုင် ပန်ပန်"

"စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား"

"ကြာလား မကြာလားတော့ မသိဘူး။ ဒီမှာ ထိုင်ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တင်ပါးတွေ အနားမှာ ရေနွေးအိုး ကပ်တည်လို့ ရနေပြီ"

ကြာလို့ ထိုင်ရတာ ဖင်ပူနေပြီဆိုတဲ့ စကားကို ပညာသားဖြင့် ပြောလိုက်သော သူရကို သမိုင်းက တံတောင်နှင့် တွက်လေသည်။

"အားနာလိုက်တာရှင်။ ဆောရီးပဲနော်"

"ရပါတယ်"

"ကဲ ... ပန်ပန်တို့ ဘာစားကြမလဲ။ ကြိုက်တာ မှာ ကြလေ"

သမိုင်းစကားကြောင့် အားလုံး စားချင်တာတွေ မှာ ကြလေသည်။ လက်ဝဲနှင့်သူရ ပန်ပန်ကို ကြည့်၍ ဘယ်လိုလဲဟု တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်ဝန်းနှင့် မေးကြလေ၏။ လက်ဝဲက မဆိုးပါဘူးဟူသော သဘောနှင့် မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။

"ပန်ပန်"

"ဟင်"

"နင့်ကို ငါ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလိုဟ။ နှစ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပေါင်းလိုက်ကြရအောင်လေ"

"ကောင်းသားပဲ"

သမိုင်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေဘက် လှည့်၍ ...

"သူက လက်ဝဲ၊ သူက သူရတဲ့ ။ ပန်ပန် မှတ်ထားနော်"

"တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်"

"ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်တို့ လည်း အတိုင်းထက် အလွန်ပါပဲ"

ဒီတစ်ခါ ပန်ပန်အလှည့်မို့ သူမ သူငယ်ချင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ။

"သူက ပန်ပန်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ခင်နန္ဒာကျော်တဲ့ ။ ပန်ပန်တို့ ကတော့ နန္ဒာလို့ ပဲ ခေါ်ကြတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"အဖွဲ့က နည်းတယ်နော်။ နှစ်ယောက်တည်းလား"

သူရက မဆီမဆိုင် ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် မေးလိုက်မှန်း မသိပေ။ ပန်ပန်က ပြုံးလျက် ...

"သုံးယောက်ပါ။ တစ်ယောက်က ခရီးလွန်နေလို့ "

"ဪ"

သူရက အတွဲညီပြီဆိုတဲ့ မျက်နှာထားကို လုပ်ပြလေမှ သမိုင်း သဘောပေါက်ကာ ကျိတ်၍ ဆဲလေ၏။

"အားလုံး သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ စားချင်သလောက် စားကြ။ ကုန်သမျှ ဒီနေ့ ငါရင်းမယ်"

"ကျေးဇူးကြီးလှပါပေ့ ကိုသမိုင်းညီစေရယ်"

စားကြသောက်ရင်း သမိုင်းတစ်ယောက် ပန်ပန်ကို စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ဘဲဥမအသွင်နဲ့ အရမ်း ကွာခြားလွန်းတာတော့ သတိထားမိလေ၏။ ရုပ်ဆိုတာ အတည်တကျ မှတ်ယူလို့ မရနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဖြေသိမ့်မှုလေးတစ်ခုနှင့် သူမကို ဘဲဥမအဖြစ် ယုံကြည်နေတုန်းပါပဲ။ နောက်ထပ် လွဲချော်မှုတွေ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု လည်း ဆုတောင်းနေမိသည်။ ။ ဒုတိယအကြိမ် ပျောက်သွားလို့ ပြန်ရှာရေးက မလွယ်လှပေ။ ဘဲဥမရ

ယ် ... ငါ့ရင်ထဲကနေ နင် ထွက်ပြေး မသွားပါနဲ့ တော့နော်။

"အင်"

အကြည့်ချင်း ဆုံသွားတော့ ပန်ပန် မျက်လွှာချ သွားလေသည် ။ ပြီး
ရှက်ပြီးကလေးပြီးရင်း စကားဖောင်ကာ ...

"သမိုင်း"

"ဟင်"

"ပန်ပန် မေးမယ်။ စိတ်မဆိုးရဘူးနော်"

"အင်း ... မေးလေ"

ပန်ပန် ဘာမေးမလဲလို့ အားလုံး စိတ်ဝင်စား သွားကြလေ၏။

"ပန်ပန်ကို ဘဲဥမဖြစ်လို့ ခင်တာလားဟင်"

"ငါ ... အမှန်ကို ပြောရမလား"

"အင်း ... ပြောလေ"

သမိုင်း ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ အားမနာစတမ်း ဝန်ခံလေ
တော့သည် ။ သူ ဘယ်အရာကိုမှ ဖုံးကွယ်မထားချင်တာက မွေးရာပါမိ
လေ။

"ဟုတ်တယ်။ အခု နင့်ကို ဘဲဥမလို့ ငါယုံကြည်နေတယ်။ ဒါကြောင့်
ခင်တယ်၊ ဂရုစိုက်တယ်။ တကယ်လို့ နင်က ဘဲဥမ မဟုတ်ခဲ့ဘူး ဆိုရင်
တော့ ..."

စကားစကို ဖြတ်၍ သမိုင်း ပန်ပန်ကို အားနာသလို ကြည့်လိုက်သည်
။ ပန်ပန်ကတော့ မျက်နှာမပျက်မိအောင် ကြိုးစားရင်း ...

"ဆက်ပြောလေ ... သမိုင်း"

"ငါ နင့်ကို ခုလို ခင်မင်ဂရုစိုက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ငါ့ရင်ထဲမှာ ခိုဝင်ကိန်းဝပ်နေခဲ့တာ ဘဲဥမဆိုတဲ့ နာမ်စားလေးရယ်၊ သူနဲ့ ငါ အတူကစားဖူးတဲ့ ပုံရိပ်ကလေးတွေရယ်လေ"

ပန်ပန် သက်ပြင်းတစ်ချက် ခိုးရှိုက်လိုက်သည် ။ ပန်ပန်လည်း သူမကိုယ်သူမ သမိုင်းရဲ့ ဘဲဥမ ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာ မသိပေ။ ငယ်ငယ်က အကြောင်းတွေ ပြန်စဉ်းစားမိတိုင်း သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာဆိုလို့ ဘာပုံရိပ်မှ ပေါ်မလာပေ။ ဘဲဥမဆိုတဲ့ ငယ်နာမည်ကတော့ အမှန်အကန်ပါပဲ။ တကယ်လို့ များ သူမက သမိုင်းရဲ့ ဘဲဥမ မဟုတ်ခဲ့ရင် သမိုင်းရဲ့ ဘေးနားမှာ ခုလိုနေခွင့်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးနော်။ သမိုင်းရယ် ငါက နင့်ရဲ့ ဘဲဥမပဲ ဖြစ်ပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းနေပါတယ်။

"ပန်ပန်"

"ဟင်"

"ငါ့ရဲ့ ငယ်နာမည်ကို နင် စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူးလား"

"ငါလည်း အချိန်ရှိသရွေ့ စဉ်းစားနေတာပါပဲ သမိုင်းရယ်"

သမိုင်းတစ်ခု မေးကြည့်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်မိသည် ။ ဘာလဲဆိုရင် သူ့ရဲ့ ဘဲဥမ ဟုတ်မဟုတ် သိရအောင် မေးကြည့်ဖို့ တစ်ချက်က ...

"နင် ရေကူးတာ ဝါသနာပါလား"

"ဟင့်အင်း ... ပန်ပန်က ရေနစ်မှာ ကြောက်တယ်"

သမိုင်း သွားချွန်ကလေးတွေ ပေါ်အောင်ပဲ ရယ်လိုက်မိသည် ။ ရေကူးဖို့ ခေါ်တိုင်း ကြောက်တယ်လို့ ဆိုပြီး အကြောက်အကန် ငြင်းခဲ့သည့်

ဘဲဥမပုံစံလေးကို မြင်ယောင်မိပါ၏။

"နေစမ်းပါဦး သမိုင်းရ။ မင်းဟာက ပြစ်မှုကျူးလွန်ထားတဲ့ တရားခံကို လိုက်စစ်နေသလိုပဲနော်"

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ကွာ။ ငါက သေချာချင်လို့ ပါ"

"မင်း ... အဲဒီလောက် စစ်ဆေးမေးမြန်းနေတော့ ဘေးကတို့ တွေ ပန်ပန်ကို အားနာတယ်ကွ"

"ရပါတယ်။ ပန်ပန် ကိုယ်တိုင်တောင် ဇေဇေဝါဖြစ်နေတဲ့ အရာတွေကို သမိုင်းက အစဖော်ပေးနေရတာ ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာ ပေါ့"

ပန်ပန်က ခွင့်လွှတ်ပြီးနှင့် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်၏။ သမိုင်းကတော့ အားနာရဖို့ ထက် ဘဲဥမ စစ်မစစ် သိရရေးကိုပဲ အလေးထားပါသည်။ ။ သေချာပြီဆိုရင် ဘဲဥမရဲ့ ဘဝထဲမှာ သူ့နှလုံးသား တစ်ခုလုံးကို ပုံအပ်ပြီး ရင်းနှီးတော့မှာ မို့ ဒီလိုမေးနေရတာပါ။ မရေရာဘဲနဲ့ တော့ ရင်ခုန်သံကစ လှုပ်ရှုပ်ရှုပ် မလုပ်ချင်။ သံယောဇဉ်တွေ တွယ်နေသရွေ့ ဘဝတစ်ကွေ့မှာ တော့ ပြန်လည် ဆုံစည်း ဖြစ်ကြမှာ ပါ။ ဘဲဥမရယ် ငဲ့ရဲ့ ငယ်နာမည်ကို နင် ခေါ်လာနိုင်တဲ့ တစ်နေ့၊ ငါပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်လေးကို နင် ထုတ်ပြနိုင်တဲ့ နေ့။ အဲဒီနေ့မှာ ငဲ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးကို နင့်အတွက် ဖွင့်ထားပေးမယ် ဘဲဥမ။ အဲဒီနေ့မှာ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ အပျော်ဆုံး လူသားဟာလည်း ငါပဲ ဖြစ်မှာ ပါဟာ ခုတော့ ...
